

Arrest

nr. 118 500 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U zegt dat u 19 jaar bent op het moment van uw gehoor op het Commissariaat-generaal. U bent geboren in het dorp Qala-i-naw (district Charkh, provincie Logar). Daar woonde u met uw ouders, uw jongere broer en uw twee zussen. Uw oudere broer A.(...) K.(...), woonde in Kabul en werkte er voor Etisalat, een telecommunicatiebedrijf.

Zelf begon u op 20 juni 2010 te werken in Kandahar bij Raaziq International, een transportfirma die goederen vervoerde voor onder meer PRT (Provincial Reconstruction Team) en ISAF

(International Security Assistance Force). Uw taak was te tellen hoeveel containers er binnen kwamen en hoeveel containers er vertrokken naar de provincies Helmand en Uruzgan.

Zes maanden nadat u startte bij Raaziq, ging u voor een vakantie van twee of drie dagen naar huis. De dag nadat u terug naar uw werk vertrok, op 19 gaus 1389 (= 10 december 2010) trof uw familie een brief van de Taliban aan op de drempel van uw huis. In de brief stond dat u uw job moest verlaten. Als u dat niet deed zou u daarvan de gevolgen moeten dragen.

Na nog eens zes maanden bij Raaziq te hebben gewerkt, keerde u opnieuw naar uw ouderlijk huis terug. De dag na uw terugkeer in uw geboortedorp was u op weg naar de bazaar in het naburige dorp Qalai Mirak, toen u werd tegengehouden door vier Talibs. Ze namen u onder dwang mee. U werd geblinddoekt en kon niet zien waar deze Talibs u naar toe brachten. Na drie dagen werd u naar een andere plaats gebracht. Opnieuw werd u onderweg geblinddoekt, zodat u niet kon zien waar u was. De Taliban hielden op deze tweede plaats nog vier andere mensen gevangen, twee soldaten van het Afghaans nationaal leger en twee mensen van een bewakingsfirma. Dat leidde u af uit de uniformen die ze droegen. Jullie mochten immers niet met elkaar praten, op straffe van een pak slaag. Op een dag werd een van de soldaten van het leger voor de ogen van de andere gevangenen onthoofd.

De Taliban hebben u meermaals geslagen en ondervraagd in de maand dat u door hen gevangen werd gehouden. Ze beschuldigden u ervan met de ongelovigen samen te werken. Uw oudere broer werd ervan beschuldigd een spion te zijn. U kreeg de keuze uw broer uit te leveren aan de Taliban, voor de Taliban te spioneren, of jihad te voeren met de Taliban. U werd eraan herinnerd dat, als u geen van deze opties aanvaardde, u hetzelfde lot te wachten stond als de onthoofde soldaat. Deze druk zette u ertoe aan te beloven voor de Taliban te spioneren eens u terug op uw werk was.

Drie dagen later lieten de Taliban u vrij. U kwam al snel te weten dat u zich in de provincie Ghazni bevond. U repte zich naar uw broer in Kabul. Van daaruit reisde u dezelfde dag nog naar uw ouders in uw geboortedorp. Uw familie raadde u aan uw land te verlaten. Ze maakten u duidelijk dat u niet alleen een probleem had met de Taliban, door uw belofte voor hen te spioneren niet te zullen nakomen, maar ook met de overheid. Als de overheid lucht zou krijgen van uw belofte aan de Taliban, zouden ze u oppakken en wellicht executeren.

Deze problemen zetten u ertoe uw land te verlaten. Twee of drie dagen nadat de Taliban u hebben vrijgelaten, bent u vertrokken. Na een reis van ongeveer een maand kwam u op 16 augustus 2011 in België aan. De dag erna hebt u uw asielaanvraag ingediend. Zes maanden na uw aankomst in België hebt u van uw moeder vernomen dat uw broer A.(...) K.(...) verdwenen is. Na een korte vakantie bij uw ouders was uw broer opnieuw naar zijn werk in Kabul vertrokken. Sindsdien is hij onbereikbaar. U vermoedt dat uw broer in handen van de Taliban is gevallen.

U vreest gedood te worden door de Taliban of door de Afghaanse overheid bij een terugkeer naar Afghanistan.

U legt volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag: uw taskara, afgegeven op 7 sonbola 1384 (= 29 augustus 2005), uw werkbadge van Raaziq, waarop 20 juni 2010 vermeld staat als datum van indiensttreding, een aanbevelingsbrief van Raaziq, waarin gesteld wordt dat u van 20 juni 2010 tot 12 juni 2011 voor Raaziq gewerkt hebt, en een brief van de Taliban, afgegeven op 19 gaus 1389 (= 10 december 2010).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen zegt u bij uw asielaanvraag in de zomer van 2011 dat u 17 jaar bent. De leeftijdstest in opdracht van de Dienst Voogdij heeft uitgewezen dat u toen minstens 21 jaar was. Dat maakt dat u ten tijde van uw gehoor op het Commissariaat-generaal minstens 23 jaar moet zijn. Toch beweert u tijdens dit gehoor dat u 19 jaar bent (CGVS, p. 3). Met de resultaten van de leeftijdstest geconfronteerd, houdt u vast aan de bewering dat u bij uw asielaanvraag 17 jaar was, en dus nu 19 jaar (CGVS, p. 4). Om uw verklaringen te ondersteunen legt u een taskara neer waarop vermeld staat dat u 11 jaar bent in het jaar 1384 (= 2005). Daaruit zou afgeleid kunnen worden dat u anno 2013 19 jaar bent. Hier moet echter gewezen worden op de informatie die op het Commissariaat-generaal beschikbaar is en waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien prijkt op de door u neergelegde taskara een foto, waarvan u beweert dat het een afbeelding van u zelf is (CGVS, p. 4), waarop een volwassen

persoon is afgebeeld en geen elfjarige jongen, zoals verwacht mag worden op basis van de inhoud van het document. Hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat uw vader de taskara is gaan halen en dat u er bijgevolg niet meer informatie over hebt (CGVS, p. 4). Deze opmerking kan niet uitklaren waarom op uw taskara een foto van een volwassene te zien is terwijl dat eigenlijk een foto van een elfjarige zou moeten zijn. Op deze manier wordt de bewijskracht van het door u neergelegde document ernstig aangetast. Gezien uw beweerde leeftijd meer dan vier jaar verschilt met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, gezien u ook na confrontatie blijft vasthouden aan uw bewering dat u minderjarig was bij uw asielaanvraag, en gezien u ter staving van de door u beweerde leeftijd een dubieus document neerlegt, moet geconcludeerd worden dat u tracht de Belgische asielinstanties te misleiden over uw leeftijd. Zo wordt uw algemene geloofwaardigheid ernstig aangetast.

Als gevolg daarvan kan ook aan uw verklaringen over uw beroep en over de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet zonder meer geloof worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw werk bij Raaziq die de geloofwaardigheid ervan aantasten. U verklaart dat u voor Raaziq werkte en er containers telde. U beschrijft in grote lijnen de plaats waar u werkte. U verklaart dat uw manager F.(...) S.(...) heette (CGVS, p. 13-15). Veel meer kan u echter niet over uw werk bij Raaziq vertellen. Gevraagd om een doorsnee dag bij Raaziq in detail te vertellen, zegt u alleen op welke uren u werkte en wanneer u pauze had. Wanneer bijkomend de vraag wordt gesteld wat u tijdens uw werkuren dan deed, kan u enkel zeggen dat u containers telde (CGVS, p. 15). Buiten PRT en ISAF weet u geen enkel ander bedrijf dan gebruik zou maken van de diensten van Raaziq (CGVS, p. 15), terwijl uit publiek beschikbare informatie blijkt dat ook Pepsi Cola, Coca Cola, Honda, Levi's, Nestlé... gebruik maken van de diensten van Raaziq. Het is niet geloofwaardig dat u, na een jaar lang voor Raaziq te hebben gewerkt (CGVS, p. 20), geen enkele andere klant dan PRT en ISAF kan opnoemen. Bovendien verklaart u dat u de enige was met uw functie (CGVS, p. 18). Als er containers van andere organisaties dan PRT en ISAF binnen zijn gekomen of vertrokken zijn, moet u ze dus geteld hebben. Dat u desondanks toch geen andere klanten dan ISAF en PRT weet te noemen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering bij Raaziq te hebben gewerkt.

Wanneer u gevraagd wordt hoe u aan uw job bij Raaziq bent geraakt, zegt u dat dat via uw broer was. U weet niet hoe uw broer over deze job wist, noch hoe uw broer uw manager F.(...) S.(...) zou kennen. U hebt dat ook niet aan uw broer gevraagd. Uw opmerking dat hij uw oudere broer was en dat u niets tegen hem kon zeggen (CGVS, p. 17) is niet afdoende om uit te klaren waarom u niet meer interesse betoonde in de manier waarop uw broer u aan werk hielp bij in een internationaal bedrijf in een andere provincie. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw bewering over uw werk opnieuw op de helling gezet.

Er moet ook worden vastgesteld dat u nauwelijks iets over uw collega's bij Raaziq kan vertellen. U verklaart dat u een kamer deelde met twee of drie andere collega's. U weet niet wat voor functie zij uitoefenden. U weet alleen dat het in een kantoor was (CGVS, p. 16). U beweert dat u niet meer informatie over hun job kon vragen omdat men zou kunnen denken dat u dat aan de Taliban zou vertellen (CGVS, p. 16). Het is niet aannemelijk dat de collega's met wie u maandenlang een kamer zou hebben gedeeld u ervan zouden verdenken informatie door te spelen aan de Taliban als u hen om meer informatie zou vragen over hun job. Dat antwoord kan dus niet uitklaren waarom u niet meer informatie hebt over de jobs van uw kamergenoten. Het feit dat u niet meer weet over hun functie, is ongeloofwaardig in het licht van uw bewering dat u bij Raaziq werkte en er een kamer deelde met deze collega's.

Wanneer u gevraagd wordt naar uw loon bij Raaziq zegt u dat u cash betaald werd. Anderen zouden het geld op hun bankrekening gestort krijgen. Gevraagd of er meer collega's waren die cash betaald werden, zegt u dat u geen enkel contact had met collega's (CGVS, p. 18). Pas wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat, als iedereen op de zelfde dag betaald werd, u moet hebben gezien of er anderen hun loon kwamen afhalen, zegt u dat er anderen waren maar dat u niet wist of ze hun loon kwamen ophalen dan wel de terugbetaling van hun benzine (CGVS, p. 19). Dat u pas na confrontatie met de onwaarschijnlijkheid van uw eerdere bewering hierover kan vertellen, kan de geloofwaardigheid van uw eerdere, zwakkere, verklaringen niet herstellen.

Wanneer u gevraagd wordt of u een uniform droeg bij Raaziq, beaamt u dat. U bent niet in staat het uniform dat u ongeveer een jaar lag gedragen zou hebben, in detail te beschrijven. Gevraagd of u een uniform droeg, zegt u dat u een broek droeg. Gevraagd om dat uniform te beschrijven beweert u dat het geen specifiek uniform was. Gevraagd wat er aan die broek was dat er voor zorgde dat het herkenbaar was als een uniform, zegt u alleen dat het een zwarte broek was die u tijdens het werk droeg. U zou ook een trui hebben gehad. Opnieuw gevraagd naar de specificiteiten van uw uniform zegt u opnieuw alleen dat u een zwarte broek droeg. U voegt eraan toe dat u ook een zwarte vest had (CGVS, p. 19). Er moet worden vastgesteld dat u er niet in slaagt uw uniform te beschrijven. Dat u dat niet kan, hoewel u beweert een jaar lang voor Raaziq te hebben gewerkt (CGVS, p. 20), ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van de door u beweerde job bij Raaziq. Bovendien blijkt uit de publiek

beschikbare informatie over Raaziq dat de uniformen van het bedrijf een felblauwe en een blekere streep op de zijkant van de mouwen hebben. Dat u dat niet vermeldt terwijl u meermaals naar een beschrijving van uw uniform werd gevraagd, doet nogmaals afbreuk aan uw bewering bij Raaziq te hebben gewerkt.

U legt wel documenten neer waarmee u wil aantonen dat u bij Raaziq werkzaam was, namelijk een badge en een aanbevelingsbrief. De bewijskracht van deze documenten moet bekeken worden in samenhang met de geloofwaardigheid van uw verklaringen, die laag is. Bovendien vermeldt de badge geen vervaldatum, wat vreemd is. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u de badge hebt gekregen toen u begon te werken. Nadien hebt u het land verlaten (CGVS, p. 21). Met deze woorden beantwoordt u de gestelde vraag niet. Wanneer dezelfde vraag u nogmaals gesteld wordt, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 21). U kan evenmin uitklaren waarom het logo op de badge en het logo op de aanbevelingsbrief verschillen. U kan evenmin uitklaren waarom er een spelfout staat in de aanbevelingsbrief (CGVS, p. 21). Ook deze elementen tasten de bewijskracht van de door u neergelegde stukken aan. Als gevolg daarvan wordt ook de geloofwaardigheid van uw werk bij Raaziq verder aangetast.

U kan geen werkcontract van Raaziq voorleggen. U beweert dat u nooit een contract hebt getekend bij Raaziq (CGVS, p. 22). Dat is niet geloofwaardig in het licht van het feit dat Raaziq een internationaal bedrijf is, dat u wel een badge en een brief zou hebben bezorgd. Het feit dat u geen contract kan neerleggen, zonder daarvoor een bevredigende uitleg te geven, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw bewering dat u bij Raaziq hebt gewerkt.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde job, kan ook aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, die te maken zouden hebben met deze job (CGVS, p. 22, p. 25), niet zomaar geloof worden gehecht. Los daarvan zijn ook in uw verklaringen over deze vervolgingsfeiten elementen te vinden die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaart u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw familie een dreigbrief vond nadat u terug naar uw werk vertrokken was (CGVS, p. 22). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u gezegd dat u terug aan het werk ging, ondanks de dreigbrief (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat impliceert dat u de dreigbrief kreeg voordat u naar uw werk vertrok. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd zegt u dat u naar uw werk bent gegaan en dat uw familie u daarna gebeld heeft om u te informeren over de brief (CGVS, p. 23). U voegt geen opmerkingen toe die de aangehaalde tegenstrijdigheid uitklaren. Bovendien kan u niet zeggen wie van uw familie de dreigbrief zou hebben gevonden. Dat hebt u niet gevraagd, omdat u triest was en alles vergeet (CGVS, p. 23). Uw gevoelstoestand van dat moment is echter geen afdoende reden waarom u niet weet wie van uw familie de dreigbrief gevonden heeft, te meer omdat u uw familie achteraf nog hebt kunnen spreken over uw problemen (CGVS, 25) en u ook vanuit België nog contact hebt gehad met uw familie (CGVS, p. 10). U verklaart nog dat in de dreigbrief stond dat u uw werk moest stopzetten (CGVS, p. 22). Dat is een weinig aannemelijke verklaring in het licht van uw latere beweringen dat de Taliban wilden dat u in diezelfde job voor hen spioneerde (CGVS, p. 25). Hierop kan u slechts antwoorden dat die spionage tweede keuze was voor de Taliban (CGVS, p. 26). Dat is een zwakke verklaring die de aangehaalde onaannemelijkheid niet op afdoende wijze kan uitklaren.

U legt enkel een kopie neer van de dreigbrief die u beweert ontvangen te hebben. U verklaart dat uw broer de originele dreigbrief had. Hij zou deze naar u hebben willen opsturen, maar de post in Kabul zou dat niet hebben toegestaan. Geconfronteerd met de informatie die op het CGVS aanwezig is en waaruit blijkt dat het postkantoor in Kabul wél originele documenten naar België verstuurt, beweert u dat een vriend van uw broer die in het postkantoor werkt zou hebben gezegd dat er problemen met de nationale veiligheidsdiensten ontstaan als men originele dreigbrieven verstuurt (CGVS, p. 22). Het is niet aannemelijk dat de nationale veiligheidsdienst op de hoogte zou zijn van de afzenders en inhoud van alle postpakketten, en evenmin dat ze zich zouden bezig houden met het zoeken van elkeen die een brief van de Taliban opstuurt naar een familielid of kennis in het buitenland. Uw opmerkingen over de post schieten dus te kort om uit te klaren waarom uw broer u de originele dreigbrief niet kon toesturen. Er moet worden vastgesteld dat u geen bevredigende verklaring biedt voor het ontbreken van het originele document. Over de kopie van de dreigbrief moet daarenboven opgemerkt worden dat dergelijke documenten door eenieder kunnen zijn opgesteld. Daaruit volgt dat de bewijskracht van deze kopie per definitie erg gering is en moet worden beoordeeld in samenhang met de geloofwaardigheid van uw verklaringen, die laag is.

Uw verklaringen over uw ontvoering komen niet doorleefd over. Bovendien kan u niet uitklaren waarom de Taliban zouden denken dat u een goede informant voor hen zou zijn, nadat ze u een maand lang bedreigd en geslagen hebben (CGVS, p. 25). U antwoordt enkel dat de Taliban wellicht dachten dat u beter zou luisteren als ze u sloegen (CGVS, p. 26). Hiermee kan u niet uitklaren waarom de Taliban zouden verwachten dat iemand die ze een maand lang slecht behandelden, na zijn vrijlating bereid zou zijn om met hen mee te werken. Ook weet u niet waarom uw ouders nooit klacht hebben

ingediend bij de overheid naar aanleiding van uw ontvoering (CGVS, p. 29). Ook dat tast de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Gezien geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u bij Raaziq hebt gewerkt, noch aan de problemen die u als gevolg daarvan zou hebben gehad, kan ook aan de verdwijning van uw broer A.(...) K.(...), die u koppelt aan uw eigen problemen (CGVS, p. 2), geen geloof gehecht worden.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent in goede gezondheid. Pashtou is uw moedertaal en u verstaat een beetje Dari (CGVS, p. 3). U bent vijf jaar naar school geweest en kan dus wel wat lezen en schrijven (CGVS, p. 13). U hebt bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw werkervaring en laat het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke capaciteiten en ervaring op professioneel vlak. U hebt ook verklaard dat uw oudere broer A.(...) K.(...) al jaren in Kabul woont en er werk heeft (CGVS, p. 11). U verklaart evenwel dat deze broer verdwenen is. Zoals hierboven gesteld wordt kan aan deze bewering echter geen geloof gehecht worden. Op basis van deze elementen kan redelijkerwijze besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul en er een leven kan uitbouwen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, gewijzigd door artikel 1, § 2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende het statuut van vluchtelingen en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Verzoeker volhardt in het feit dat zijn verhaal waargebeurd is en geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hoewel verzoeker afkomstig is uit het district Charkh in de provincie Logar, heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in onderhavig geval beperkt tot een analyse van de risico's in Kabul. Verzoeker heeft nooit in Kabul gewoond en heeft geen specifieke banden met de stad. Er kan dus geen sprake zijn van een vluchtalternatief dankzij een opvangnetwerk in Kabul waar verzoeker terecht zou kunnen en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rept met geen woord over de financiële middelen of mogelijkheden van verzoeker en zijn familie, noch over zijn kansen op de arbeidsmarkt of door wie verzoeker zou kunnen worden opgevangen. Volledigheidshalve onderstreept verzoeker dat de veiligheidssituatie in Kabul niet zo veilig is als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een uittreksel van de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af

omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst kan geen geloof gehecht worden aan de werkzaamheid van verzoeker bij Raaziq, die aan de basis van zijn beweerde problemen ligt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 22 en 25). Zo slaagt verzoeker, gevraagd naar een gedetailleerde beschrijving van een doorsnee werkdag, er slechts in om zijn werkuren te vermelden. Gevraagd wat hij tijdens deze werkuren deed, komt hij niet verder dan dat hij alleen containers telde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Ook wat de “core business” van Raaziq is, weet verzoeker niet en hij stelt verder niets over het bedrijf te weten omdat hij slechts een gewone werknemer was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Verzoeker weet voorts buiten PRT en ISAF geen enkel ander bedrijf te noemen dat klant is bij Raaziq (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15), hoewel uit de informatie aanwezig in het administratief dossier het bedrijf grote namen onder zijn klanten rekent. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij geen toegang had tot de containers, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij moest opschrijven van welk bedrijf de containers afkomstig waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Bovendien was hij de enige met deze functie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Bijgevolg kan wel degelijk redelijkerwijze van verzoeker, die beweert ongeveer een jaar voor Raaziq te hebben gewerkt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 20), worden verwacht dat hij de klanten van het bedrijf kent. Daarnaast stelt verzoeker dat hij aan deze job was geraakt via zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Verzoeker weet echter niet hoe zijn broer over deze job wist, noch of hij banden had met F. S. in het kantoor (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de manager een schoolvriend van zijn broer was, waarmee hij samen informatica studeerde in Kabul, stelt de Raad vast dat dit een loutere *post factum* verklaring is. Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker immers niet te weten of zijn broer F. S. kende (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook met betrekking tot zijn collega's bij Raaziq blijkt verzoeker bijzonder onwetend. Zo verklaart verzoeker dat hij een kamer deelde met twee of drie collega's, maar kent de naam van één van hen niet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Evenmin weet hij wat voor functie zij in het bedrijf uitoefenden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij op een grote werkplaats werkzaam was en druk bezig was, waardoor er geen tijd was om vragen te stellen, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde als accommodatie een kamer te delen met twee of drie andere personen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Er kan dan ook redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij enige informatie kan geven omtrent de functie van deze personen. Overigens kan er nog op gewezen worden dat de aanbevelingsbrief van Raaziq die verzoeker neerlegt een ander logo bevat dan het officiële logo van Raaziq op de documenten toegevoegd aan het administratief dossier. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat de naam van het bedrijf in deze aanbevelingsbrief verkeerd gespeld is. Verzoeker slaagt er ook geenszins in deze zaken uit te klaren en stelt slechts niet te weten hoe dit komt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij, ondanks het ontvangen van een dreigbrief van de taliban, toch terug ging werken (stuk 12, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat zijn familie de dreigbrief vond een dag nadat hij terug vertrokken was naar zijn werk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 22 en 23). Tevens weet verzoeker niet wie van zijn familie deze brief vond en verzoeker zou dit niet gevraagd hebben omdat hij triest was en alles vergeet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 23). Verzoeker heeft echter ook vanuit België nog contact gehad met zijn familie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent het ontvangen van de dreigbrief, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofd en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan geenszins geloof worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoeker. Bijgevolg kan ook aan de verdwijning van de broer van verzoeker, die verzoeker linkt aan zijn eigen problemen, geen geloof worden gehecht (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). Tevens slaagt verzoeker er niet in enige concrete informatie te geven omtrent de verdwijning van zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2).

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volhardt in zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd en stelt negentien jaar oud te zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Uit het medisch onderzoek blijkt echter dat verzoeker op 19 augustus 2011 een minimumleeftijd had van 21,3 jaar (stuk 11) en bijgevolg 23 jaar was tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift tot het argument dat hij slechts verteld heeft van wat er op zijn taskara staat vermeld. De Raad stelt samen met verweerder vast dat de foto op de taskara van verzoeker een volwassen man afbeeldt, terwijl de vader van verzoeker deze taskara zou hebben verkregen toen verzoeker elf jaar oud was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze vaststelling ondermijnt mede de

algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Noch uit het verzoekschrift noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de beslissing omtrent het leeftijdsonderzoek heeft betwist.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Verzoeker is een volwassen man, die vijf jaar naar school ging en naast Pashtou ook een beetje Dari verstaat (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 13). Bovendien woont en werkt de broer van verzoeker, aan wiens verdwijning op basis van de hierboven vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht, al jaren in Kabul (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Daarnaast beschikt de familie van verzoeker over zes jerib grond en hebben zij een boer die deze gronden bewerkt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker ook financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij alleszins gedwongen zou zijn terug te keren naar zijn geboortestreek om zijn financiën te regelen, merkt de Raad op dat dit slechts een bewering is van verzoeker. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief

dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Kabul - Stad” van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als “zeer laag”. Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een ‘alarmerend niveau’. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanlagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Het door verzoeker neergelegde uittreksel uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 en in onderhavig verzoekschrift aangehaalde Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van 2011 bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad onderstreept dat de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF